

Ruth Ware

New York Times best selling συγγραφέας του *Η γυναίκα στην καμπίνα 10*

ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μετάφραση: Αντώνης Καλοκύρης

3 Σεπτεμβρίου 2017

Αγαπητέ κύριε Ρέξαμ,

Ξέρω ότι δεν με γνωρίζετε, όμως σας παρακαλώ, σας θερμοπαρακαλώ,
πρέπει να με βοηθήσετε

3 Σεπτεμβρίου 2017
ΦΑΜ* Τσάρνγουερθ

Αγαπητέ κύριε Ρέξαμ,

Δεν με γνωρίζετε, όμως ίσως έχετε δει τις αναφορές για την υπόθεσή μου στις εφημερίδες. Σας γράφω για να σας παρακαλέσω

* Σ.τ.Μ.: Φυλακές της Αυτής Μεγαλειότητας.

4 Σεπτεμβρίου 2017
ΦΑΜ Τσάρνγουερθ

Αγαπητέ κύριε Ρέξαμ,

Ελπίζω να χρησιμοποιώ την κατάλληλη προσφώνηση. Πρώτη φορά γράφω σε νομικό εκπρόσωπο.

Καταρχάς θέλω να πω ότι ξέρω πως είναι ανορθόδοξο. Ξέρω ότι θα έπρεπε να επικοινωνήσω μαζί σας μέσω του δικηγόρου μου, ο οποίος όμως είναι

5 Σεπτεμβρίου 2017

Αγαπητέ κύριε Ρέξαμ,

Έχετε παιδιά; Ανίψια; Αν ναι, κάνω έκκληση

Αγαπητέ κύριε Ρέξαμ,

Βοηθήστε με, σας παρακαλώ. Δεν σκότωσα κανέναν.

7 Σεπτεμβρίου 2017
ΦΑΜ Τσάρνγουερθ

Αγαπητέ κύριε Ρέζαμ,

Δεν έχετε ιδέα πόσες φορές ξεκίνησα να γράφω αυτό το γράμμα, καταλήγοντας να τσαλακώνω τις σελίδες με το μπερδεμένο περιεχόμε-
νο, ώσπου συνειδητοποίησα ότι δεν υπάρχει κάποια μαγική συνταγή. Δεν γίνεται να σας ΥΠΟΧΡΕΩΣΩ να προσέξετε την υπόθεσή μου. Θα βάλω λοιπόν τα δυνατά μου για να εκθέσω τα γεγονότα. Όσο χρόνο κι αν χρειαστεί, όσα λάθη κι αν κάνω, απλώς θα συνεχίσω, και θα πω την αλήθεια.

Ονομάζομαι... Κι εδώ σταματάω, θέλοντας να σκίσω ξανά τη σε-
λίδα.

Επειδή αν σας πω το όνομά μου, θα καταλάβετε γιατί σας γρά-
φω. Η υπόθεσή μου έχει κατακλύσει τις εφημερίδες, με το όνομά
μου σε όλους τους τίτλους και το ταραγμένο μου πρόσωπο σε όλα
τα πρωτοσέλιδα –ενώ δεν υπάρχει άρθρο που να μην υπονοεί την
ενοχή μου, στα όρια της προσβολής των δικαστικών αρχών. Αν σας
πω το όνομά μου, έχω τη φριχτή αίσθηση πως θα με ξεγράψετε σαν
χαμένη υπόθεση και θα πετάξετε το γράμμα μου. Δεν θα σας αδι-
κούσα εντελώς, παρ' όλα αυτά σας παρακαλώ –πριν το κάνετε,
ακούστε με.

Είμαι μια νέα γυναίκα, είκοσι εφτά ετών και, όπως θα διαπιστώ-
σατε από τη διεύθυνση του αποστολέα, αυτό το διάστημα βρίσκομαι
στις γυναικείες φυλακές του Τσάρνγουερθ στη Σκοτία. Δεν έχω λάβει
ποτέ μου γράμμα από κάποιον φυλακισμένο, συνεπώς δεν ξέρω πώς

είναι σε εμφάνιση, ωστόσο φαντάζομαι ότι αντιληφθήκατε τις τρέχουσες συνθήκες διαμονής μου πριν καν ανοίξετε τον φάκελο.

Αυτό που μάλλον δεν ξέρετε είναι ότι βρίσκομαι σε καθεστώς προφυλάκισης.

Και αυτό που δεν μπορείτε να ξέρετε είναι ότι είμαι αθώα.

Ξέρω, ξέρω. Όλοι αυτό λένε. Δεν υπάρχει άτομο εδώ μέσα που να μην είναι αθώο –σύμφωνα με το ίδιο τουλάχιστον. Στην περίπτωση μου όμως, ισχύει.

Κατά πάσα πιθανότητα μαντεύετε τι θα ακολουθήσει. Σας γράφω προκειμένου να σας ζητήσω να αναλάβετε τη νομική μου εκπροσώπηση στη δίκη.

Αντιλαμβάνομαι ότι είναι ανορθόδοξο κι ότι δεν συνηθίζεται να προσεγγίζουν έτσι οι κατηγορούμενοι τους δικηγόρους. (Κατά λάθος σας αποκάλεσα νομικό εκπρόσωπο σε ένα προηγούμενο προσχέδιο της επιστολής –δεν γνωρίζω νομικά, πόσο μάλλον το σκοτσέζικο νομικό σύστημα. Όσα ξέρω τα έμαθα από τις υπόλοιπες γυναίκες στη φυλακή, μεταξύ αυτών και το όνομά σας.)

Έχω ήδη έναν νομικό εκπρόσωπο –τον κύριο Γκέιτς– και απ'όσο καταλαβαίνω, εκείνος θα αναλάβει να ορίσει τον δικηγόρο μου για τη δίκη. Παράλληλα όμως εκείνος ευθύνεται που εγώ κατέληξα εδώ. Δεν τον επέλεξα –τον όρισαν για λογαριασμό μου από την αστυνομία, όταν άρχισα να τρομάζω και τελικά μου 'κοψε να το βουλώσω, αρνούμενη να απαντήσω στις ερωτήσεις τους μέχρι να μου βρουν δικηγόρο.

Πίστευα ότι ο κύριος Γκέιτς θα ξεδιάλυne την υπόθεση –ότι θα με βοηθούσε να υπερασπιστώ τον εαυτό μου. Όμως, όταν εμφανίστηκε –δεν ξέρω, δεν μπορώ να το εξηγήσω. Κατάφερε να κάνει τα πάντα χειρότερα. Δεν με άφηne να μιλήσω. Κάθε φορά που πήγαινα να πω κάτι με έκοβε, λέγοντας «η πελάτης μου δεν έχει να σχολιάσει κάτι επί του παρόντος», με αποτέλεσμα να με κάνει να δείχνω όλο και πιο ένοχη. Αισθάνομαι πως αν είχα καταφέρει να εξηγήσω όπως έπρεπε την κατάσταση, δεν θα είχαμε φτάσει ως εδώ. Όμως για κάποιον λόγο τα γεγονότα μπερδεύονταν στο μυαλό μου και οι αστυνομικοί κατάφεραν ώστε τα πάντα να ακούγονται τόσο αρνητικά, τόσο ενοχοποιητικά.

Δεν λέω ότι ο κύριος Γκέιτς δεν έχει ακούσει τη δική μου εκδοχή. Φυσικά και την άκουσε... αλλά με κάποιον τρόπο... Θεέ μου, είναι πολύ δύσκολο να το εξηγήσω γραπτώς. Κάθισε και μου μίλησε, αλλά δεν μ' ακούει. Ή, αν το κάνει, δεν με πιστεύει. Κάθε φορά που προσπαθώ να του πω τι συνέβη, ξεκινώντας απ' την αρχή, με διακόπτει με τις ερωτήσεις του που με μπερδεύουν, και η ιστορία μου γίνεται ένα κουβάρι και θέλω να βάλω τις φωνές και να του πω να σκάσει, *ρε γαμώτο*.

Και μου μιλάει διαρκώς για όσα είπα στην αρχική μου κατάθεση εκείνο το φριχτό πρώτο βράδυ στο αστυνομικό τμήμα, όταν με τάραξαν στην ανάκριση και είπα –Θεέ μου, δεν ξέρω καν τι είπα. Συγγνώμη, αλλά έχω βάλει τα κλάματα. Συγγνώμη –με συγχωρείτε για τους λεκέδες στο χαρτί. Ελπίζω να μπορείτε να διαβάζετε όσα γράφω, παρ' όλες τις μουντζούρες.

Όσα είπα, όσα είπα τότε, δεν μπορώ να τα πάρω πίσω. Το ξέρω. Όλα έχουν ηχογραφηθεί. Και είναι επιβαρυντικά –πολύ επιβαρυντικά. Αλλά όλα βγήκαν λάθος. Αισθάνομαι πως αν είχα την ευκαιρία να υποστηρίξω την υπόθεσή μου σε κάποιον που θα με άκουγε προσεκτικά... καταλαβαίνετε τι εννοώ;

Θεέ μου, ίσως και να μην καταλαβαίνετε. Στο κάτω κάτω δεν έχετε βρεθεί ποτέ σ' αυτή τη θέση. Δεν έχετε καθίσει ποτέ σ' ένα ανακριτικό τραπέζι νιώθοντας τόση εξάντληση, στα πρόθυρα της κατάρρευσης, και τόσο τρόμο, ώστε να θέλεις να ξεράσεις, με τους αστυνομικούς να σε ρωτάνε, ξανά και ξανά, ώσπου δεν ξέρεις πια τι λες.

Τελικά φτάνουμε στο ζουμί της ιστορίας.

Κύριε Ρέξαμ, είμαι η νταντά στην υπόθεση Έλινκορτ.

Και δεν σκότωσα εκείνο το παιδί.

Κύριε Ρέξαμ, ξεκίνησα να σας γράφω χθες το βράδυ και, όταν ξύπνησα σήμερα το πρωί και κοίταξα τις τσαλακωμένες σελίδες με τα ικετευτικά ορνιθοσκαλισματά μου, η πρώτη μου ενστικτώδης αντίδραση ήταν να τις κάνω χίλια κομμάτια και να ξεκινήσω απ' την αρχή, όπως είχα κάνει ήδη τουλάχιστον δέκα φορές. Υποτίθεται πως θα ήμουν ψύχραιμη, ήρεμη και συγκροτημένη –σκόπευα να εκθέσω τα πάντα με σαφήνεια και να σας δώσω να καταλάβετε. Αντίθετα, κατέληξα να κλαίω την ώρα που έγραφα, μέσα σ' ένα χάος αντεγκλήσεων.

Όμως όταν ξαναδιάβασα τι είχα γράψει, σκέφτηκα πως όχι. Δεν μπορώ να ξαναρχίσω. Πρέπει απλώς να συνεχίσω.

Όλο αυτό το διάστημα λέω στον εαυτό μου πως αν με άφηνε κάποιος να ξεδιαλύνω τις σκέψεις μου και να πω τη δική μου εκδοχή, χωρίς να με διακόπτουν, ίσως ξεκαθάριζε όλο αυτό το φριχτό μπέρδεμα.

Εδώ είμαι λοιπόν. Μου δίνεται η ευκαιρία να το κάνω, έτσι δεν είναι;

Στη Σκοτία η προφυλάκιση μπορεί να φτάσει τις 140 μέρες πριν από τη δίκη –παρόλο που μία γυναίκα εδώ μέσα περιμένει για σχεδόν δέκα μήνες. Δέκα μήνες! Καταλαβαίνετε πόσο μεγάλο είναι αυτό το διάστημα, κύριε Ρέξαμ; Πιθανόν έτσι να νομίζετε, αλλά θα σας πω εγώ. Στην περίπτωσή της μιλάμε για 297 μέρες. Έχασε τα Χριστούγεννα με τα παιδιά της. Έχασε τα γενέθλιά τους. Έχασε τη Γιορτή της Μητέρας και το Πάσχα και τις πρώτες μέρες στο σχολείο.

297 μέρες. Και συνεχίζουν να αναβάλουν την ημερομηνία διεξαγωγής της δίκης της.

Ο κύριος Γκέιτς λέει ότι η δική μου μάλλον δεν θα καθυστερήσει τόσο, εξαιτίας της δημοσιότητας που έχει πάρει, όμως δεν καταλαβαίνω πώς μπορεί να είναι σίγουρος.

Σε κάθε περίπτωση, 100 μέρες, 140 μέρες, 297 μέρες... είναι μεγάλο διάστημα για να γράφεις, κύριε Ρέξαμ. Μεγάλο διάστημα για να σκέφτεσαι και να θυμάσαι και να προσπαθείς να καταλάβεις τι ακριβώς συνέβη. Επειδή υπάρχουν πολλά που δεν καταλαβαίνω, όμως για ένα πράγμα είμαι σίγουρη. Δεν σκότωσα εγώ το κοριτσάκι. Δεν το έκανα. Όσο κι αν η αστυνομία προσπαθεί να διαστρεβλώσει τα γεγονότα και να με παγιδέψει, δεν μπορεί να αλλάξει το γεγονός αυτό.

Δεν τη σκότωσα εγώ. Που σημαίνει ότι το έκανε κάποιος άλλος. Και κυκλοφορεί ελεύθερος.

Ενώ εγώ είμαι εδώ και σαπίζω.

Θα σταματήσω τώρα, επειδή ξέρω ότι το γράμμα μου δεν πρέπει να είναι πολύ μεγάλο –είστε πολυάσχολος και θα σταματήσετε να διαβάζετε.

Όμως, σας παρακαλώ, πρέπει να με πιστέψετε. Είστε ο μόνος που μπορεί να βοηθήσει.

Σας παρακαλώ, κύριε Ρέξαμ, ελάτε να με δείτε. Αφήστε με να σας εξηγήσω την κατάσταση και πώς έμπλεξα σ' αυτόν τον εφιάλτη. Αν υπάρχει ένας άνθρωπος που μπορεί να κάνει τους ενόρκους να καταλάβουν, αυτός είστε εσείς.

Έχω δηλώσει το όνομά σας για να πάρετε άδεια επίσκεψης –ή μπορείτε να μου γράψετε αν έχετε απορίες. Έτσι κι αλλιώς δεν πρόκειται να πάω πουθενά. Χα...

Με συγχωρείτε, δεν σκόπευα να τελειώσω μ' ένα αστείο. Το ζήτημα είναι πολύ σοβαρό, το ξέρω. Αν καταδικαστώ, αντιμετωπίζω...

Όμως όχι. Δεν μπορώ να το σκέφτομαι. Όχι προς το παρόν. Δεν πρόκειται. Δεν πρόκειται να καταδικαστώ, αφού είμαι αθώα. Απλώς πρέπει να φροντίσω ώστε να το καταλάβουν οι άλλοι. Ξεκινώντας από εσάς.

Σας παρακαλώ, κύριε Ρέξαμ, πείτε μου, σας παρακαλώ, ότι θα βοηθήσετε. Απαντήστε μου, σας παρακαλώ. Δεν θέλω να ακουστώ μελοδραματική, αλλά αισθάνομαι ότι είστε η μόνη μου ελπίδα.

Ο κύριος Γκέιτς δεν με πιστεύει, το βλέπω στα μάτια του.

Νομίζω όμως ότι εσείς θα με πιστέψετε.

12 Σεπτεμβρίου 2017
ΦΑΜ Τσάρνγουερθ

Αγαπητέ κύριε Ρέξαμ,

Έχουν περάσει τρεις μέρες από τότε που σας έγραψα και δεν θα πω ψέματα, περίμενα με αγωνία την απάντηση. Κάθε μέρα έρχεται το ταχυδρομείο και νιώθω τους σφυγμούς μου να αυξάνονται με ένα είδος οδυνηρής ελπίδας, και κάθε μέρα (μέχρι στιγμής) με απογοητεύετε.

Με συγχωρείτε. Ακούστηκε σαν συναισθηματικός εκβιασμός. Δεν το εννοώ έτσι. Καταλαβαίνω. Είστε πολυάσχολος κι έχουν μεσολαβήσει μόλις τρεις μέρες από τότε που έστειλα το γράμμα μου, ωστόσο... υποθέτω πως μάλλον ήλπιζα ότι, αν μη τι άλλο, η δημοσιότητα σχετικά με την υπόθεση έχει οδηγήσει στο να αποκτήσω μια κάποια στρεβλή φήμη –η οποία θα σας έκανε να ξεχωρίσετε το γράμμα μου από τα υπόλοιπα που φαντάζομαι ότι λαμβάνετε από πελάτες και υποψήφιους πελάτες και διάφορους παλαβούς.

Δεν θέλετε να μάθετε τι συνέβη, κύριε Ρέξαμ; Εγώ θα ήθελα.

Τέλος πάντων, έχουν περάσει τρεις μέρες (το ανέφερα ήδη;) και... να, έχω αρχίσει ν' ανησυχώ. Δεν έχω και πολλά να κάνω εδώ μέσα, και υπάρχει πολύς χρόνος για να σκέφτεσαι και να αγχώνεσαι και να φαντάζεσαι ένα σωρό καταστροφικά σενάρια.

Τις τελευταίες μέρες αυτό ακριβώς κάνω. Ανησυχώ μήπως δεν λάβατε το γράμμα. Ανησυχώ μήπως οι Αρχές της φυλακής δεν το παρέδωσαν (μπορούν να το κάνουν χωρίς να μου το πουν; Ειλικρινά δεν ξέρω). Ανησυχώ μήπως δεν έδωσα τις απαραίτητες εξηγήσεις, όπως πρέπει.

Και αυτό το τελευταίο είναι που με κρατά ξάγρυπνη. Επειδή, αν ισχύει κάτι τέτοιο, φταίω εγώ.

Προσπάθησα να είμαι σύντομη και σαφής, όμως τώρα σκέφτομαι ότι δεν έπρεπε να σταματήσω τόσο απότομα. Έπρεπε να αναφέρω κι άλλα στοιχεία, προκειμένου να σας δείξω ΓΙΑΤΙ είμαι αθώα. Επειδή δεν μπορείτε απλώς να με πιστέψετε –το καταλαβαίνω.

Όταν ήρθα εδώ, οι υπόλοιπες γυναίκες –αν θέλω να είμαι ειλικρινής μαζί σας, κύριε Ρέξαμ– φαίνονταν σαν να ανήκουν σε άλλο είδος. Όχι πως θεωρώ ότι είμαι καλύτερη απ’ αυτές. Ωστόσο όλες τους έδειχναν... όλες τους έδειχναν να ταιριάζουν εδώ. Ακόμη και οι φοβισμένες, όσες αυτοτραυματιζονταν κι εκείνες που ούρλιαζαν και κοπανούσαν τα κεφάλια τους στους τοίχους των κελιών και έκλαιγαν τα βράδια, ακόμη και οι κοπέλες που μόλις είχαν τελειώσει το σχολείο. Έδειχναν... δεν ξέρω. Έδειχναν να ανήκουν εδώ, με τα ωχρά, κάτισχα πρόσωπα και τα μαζεμένα μαλλιά και τα ξεθωριασμένα τατουάζ τους. Έδειχναν... να, έδειχναν ένοχες.

Όμως εγώ διέφερα.

Πρώτα πρώτα είμαι Αγγλίδα, γεγονός που δεν βοήθησε. Δεν μπορούσα να τις καταλάβω όταν θύμωναν και άρχιζαν να φωνάζουν και να ωρύνονται μέσα στα μούτρα μου. Δεν είχα ιδέα τι σημαίνουν οι μισές απ’ τις λέξεις αργκό που χρησιμοποιούσαν. Και ήμουν ξεκάθαρα μεσοαστή, παρόλο που δεν μπορώ ακριβώς να το προσδιορίσω, πάντως θα μπορούσε κάλλιστα να το γράφει στο μέτωπό μου σε σχέση με τις υπόλοιπες γυναίκες.

Όμως το κυριότερο ήταν ότι δεν είχα ξαναβρεθεί στη φυλακή. Νομίζω ότι, πριν έρθω εδώ, δεν ήξερα κάποιον που να είχε κάνει φυλακή. Υπήρχαν κρυφοί κώδικες που δεν μπορούσα να τους αποκρυπτογραφήσω και αισθανόμουν διαρκώς έξω απ’ τα νερά μου. Δεν καταλάβαινα τι συνέβαινε όταν μια γυναίκα έδινε κάτι σε κάποια άλλη στον διάδρομο και ξαφνικά οι δεσμοφύλακες εμφανίζονταν τρέχοντας και φωνάζοντας. Με αιφνιδίαζαν οι τσακωμοί, δεν μπορούσα να καταλάβω αν κάποια κρατούμενη είχε σταματήσει να παίρνει τα φάρμακά της ή αν ήταν στα πρόθυρα κάποιου βίαιου ξεσπάσματος. Δεν ήξερα ποιες έπρεπε να αποφεύγω ούτε ποιες ήταν

μονίμως εριστικές. Δεν ήξερα τι να φορέσω ή τι να κάνω ή τι θα έκανε τις υπόλοιπες κρατούμενες να σε φτύσουν ή να σε χτυπήσουν ή θα προκαλούσε τους δεσμοφύλακες να σε τιμωρήσουν σκληρά.

Ακουγόμουν διαφορετική. Έδειχνα διαφορετική. Ένωθα διαφορετική.

Και μια μέρα πήγα στις τουαλέτες και με την άκρη του ματιού μου είδα μια γυναίκα να έρχεται προς το μέρος μου από τη γωνία στο βάθος. Είχε τα μαλλιά μαζεμένα όπως οι άλλες, τα μάτια της ήταν σαν θραύσματα γρανίτη και το πρόσωπό της ήταν ανέκφραστο, σκληρό και ωχρό. Η πρώτη μου σκέψη ήταν, Θεέ μου, δείχνει τσαντισμένη, αναρωτιέμαι τι θέλει.

Η δεύτερη σκέψη μου ήταν, καλύτερα να χρησιμοποιήσω την άλλη τουαλέτα.

Και τότε το συνειδητοποίησα.

Ένας καθρέφτης στον τοίχο. Η γυναίκα ήμουν εγώ.

Κανονικά έπρεπε να με σοκάρει –η συνειδητοποίηση ότι δεν διέφερα καθόλου, ότι ήμουν άλλη μια γυναίκα που την είχε ρουφήξει αυτό το άψυχο σύστημα. Ωστόσο με κάποιον παράξενο τρόπο με βοήθησε.

Εξακολουθώ να μην ταιριάζω απόλυτα. Παραμένω Αγγλίδα –και όλοι ξέρουν για ποιον λόγο είμαι μέσα. Στη φυλακή δεν συμπαθούν όσους κάνουν κακό σε παιδιά –κατά πάσα πιθανότητα το γνωρίζετε. Φυσικά, τους έχω πει ότι δεν ισχύει –η κατηγορία που μου προσάπτουν. Όμως με κοιτούν και ξέρω τι σκέφτονται –έτσι λένε όλοι.

Και ξέρω –ξέρω ότι κι εσείς αυτό σκέφτεστε. Θέλω να το πω. Το κατανοώ αν έχετε επιφυλάξεις. Στο κάτω κάτω, δεν κατάφερα να πείσω την αστυνομία. Είμαι εδώ. Χωρίς εγγύηση. Δεν μπορεί παρά να είμαι ένοχη.

Μόνο που αυτό δεν ισχύει.

Έχω 140 μέρες για να σας πείσω. Δεν χρειάζεται παρά να πω την αλήθεια, έτσι δεν είναι; Απλώς πρέπει να ξεκινήσω απ' την αρχή και να αναφέρω τα πάντα, ξεκάθαρα και ψύχραιμα, μέχρι να φτάσω στο τέλος.

Και η αρχή έγινε με την αγγελία.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ: Πολυμελής οικογένεια αναζητά πεπειραμένη εσωτερική νταντά

ΩΣ ΠΡΟΣ ΕΜΑΣ: Είμαστε μια πολυάσχολη οικογένεια με τέσσερα παιδιά και ζούμε σε μια όμορφη (αλλά απομονωμένη) κατοικία στα Χάιλαντς. Η μαμά και ο μπαμπάς διαχειρίζονται από κοινού το αρχιτεκτονικό γραφείο της οικογένειας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΕΣΕΝΑ: Αναζητάμε έμπειρη νταντά που ξέρει να εργάζεται με παιδιά όλων των ηλικιών, από μωρά έως εφήβους. Πρέπει να είσαι πρακτική, ψύχραιμη και πρόθυμη να φροντίζεις μόνη σου τα παιδιά. Απαραίτητα στοιχεία οι εξαιρετικές συστάσεις, η έγκριση από την ΥΓΑ,^{*} η πιστοποίηση παροχής πρώτων βοηθειών και η άδεια οδήγησης δίχως ποινές.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗ ΘΕΣΗ: Η μαμά και ο μπαμπάς εργάζονται κυρίως από το σπίτι και στη διάρκεια αυτών των περιόδων θα έχεις το βασικό ωράριο 8-5, με φύλαξη των παιδιών ένα βράδυ την εβδομάδα και ρεπό τα Σαββατοκύριακα. Όσο είναι δυνατόν, κανονίζουμε το πρόγραμμά μας ώστε ένας γονέας να είναι πάντα παρών. Ωστόσο κάποιες φορές ίσως χρειαστεί να λείψουμε και οι δύο (πολύ σπάνια για ένα δε-

^{*} Σ.τ.Μ.: Υπηρεσία Γνωστοποίησης και Αποκλεισμού. Υπηρεσία του Υπουργείου Εσωτερικών της Βρετανίας, που εγκρίνει αν ένας υποψήφιος είναι κατάλληλος για συγκεκριμένες εργασίες, ειδικά όσες αφορούν παιδιά.

καπενθήμερο το πολύ) και σε αυτή την περίπτωση θα είσαι *in loco parentis*.

Σε αντάλλαγμα προσφέρουμε ένα εξαιρετικά ανταγωνιστικό πακέτο αποζημίωσης 55.000 λιρών ετησίως (μεικτά, στα οποία περιλαμβάνεται και μπόνους), χρήση αυτοκινήτου και διακοπές οχτώ εβδομάδων τον χρόνο.

Αιτήσεις στη Σάντρα και στον Μπιλ Έλινκορτ, Οικία Χέδερμπρι, Καρν Μπριτζ.

Τη θυμάμαι σχεδόν λέξη προς λέξη. Το αστείο ήταν ότι δεν έψαχνα καν για δουλειά όταν εμφανίστηκε στα αποτελέσματα του Google –έψαχνα για... τέλος πάντων, δεν έχει σημασία τι έψαχνα. Πάντως κάτι εντελώς διαφορετικό. Και ξαφνικά έπεσα πάνω της –σαν δώρο που έπεσε στα χέρια μου τόσο αναπάντεχα, ώστε παραλίγο να μου πέσει.

Τη διάβασα μία φορά κι έπειτα άλλη μία, με την καρδιά μου να χτυπά πιο γρήγορα τη δεύτερη φορά, επειδή ήταν κάτι τέλειο. Σχεδόν υπερβολικά τέλειο.

Όταν τη διάβασα και τρίτη φορά, φοβήθηκα να κοιτάξω την καταληκτική ημερομηνία για τις αιτήσεις –ήμουν σίγουρη ότι την είχα χάσει.

Όμως η προθεσμία έληγε το ίδιο βράδυ.

Ήταν απίστευτο. Όχι μόνο λόγω μισθού –αν και, μάρτυς μου ο Θεός, το ποσό ήταν πολύ εντυπωσιακό. Όχι μόνο λόγω θέσης. Αλλά της ευτυχούς συγκυρίας. Του πακέτου συνολικά –που προσγειώθηκε στα πόδια μου ακριβώς τη στιγμή που ήμουν στην ιδανική θέση να υποβάλω αίτηση.

Βλέπετε, η συγκάτοικός μου έλειπε, σε ταξίδι. Είχαμε γνωριστεί στον βρεφονηπιακό σταθμό Τα Πιτσιρικάια στο Πέκαμ, όπου δουλεύαμε πλάι πλάι στον θάλαμο με τα μωρά, κοροϊδεύοντας το φριχτό αφεντικό μας και τους φορτικούς, ιδιότροπους γονείς, με τις μαλακισμένες τις υφασμάτινες πάνες και τα χειροποίητα–

Συγγνώμη, δεν έπρεπε να βρίσω. Έσβησα τη λέξη, αλλά μάλλον μπορείτε να τη διακρίνετε, παρά τη μουντζούρα, και, ποιος ξέρει, ίσως έχετε παιδιά, ίσως μάλιστα να τους φορούσατε τα Άνετα Πιτζαμάκια ή κάποια αντίστοιχη μάρκα της μόδας.

Και το καταλαβαίνω, ειλικρινά. Τα μωράκια σας είναι. Τίποτα δεν είναι υπερβολικό. Το καταλαβαίνω. Απλώς, όταν υποχρεώνεσαι καθημερινά να μαζεύεις μια ολόκληρη στοίβα από κατουρημένα και χεσμένα κομμάτια ύφασμα και να τα επιστρέφεις με μάτια βουρκωμένα από την αμμωνία στον γονιό τη στιγμή που παραλαμβάνει το παιδί του... όχι πως με πειράζει ακριβώς, με καταλαβαίνετε; Είναι μέρος της δουλειάς. Το κατανοώ. Όμως όλοι έχουμε δικαίωμα να γκρινιάζουμε λιγάκι, έτσι δεν είναι; Κάπου πρέπει να ξεσπάμε, αλλιώς θα μας πνίξει η απογοήτευση.

Με συγχωρείτε. Φλυαρώ. Ίσως αυτός είναι ο λόγος που ο κύριος Γκέιτς προσπαθεί συνεχώς να με κάνει να το βουλώσω. Επειδή σκάβω έναν λάκκο με τα λόγια μου και, αντί να ξέρω πότε να σταματήσω, συνεχίζω το σκάψιμο. Κατά πάσα πιθανότητα, αυτή τη στιγμή έχετε αρχίσει να βγάζετε τα συμπεράσματά σας. *Δείχνει να μη συμπαθεί ιδιαίτερα τα παιδιά. Μόνη της παραδέχεται ότι η δουλειά την απογοητεύει. Τι θα συνέβαινε όταν εγκλωβιζόταν με τέσσερα παιδιά και δεν είχε κάποιον ενήλικα για να «ξεσπάσει»;*

Αυτό ακριβώς έκαναν οι αστυνομικοί. Όλα εκείνα τα απερίσκεπτα σχόλια –όλα εκείνα τα περιττά δεδομένα. Έβλεπα τις εκφράσεις θριάμβου στα πρόσωπά τους όποτε ξεστομίζα κάποιο, και τους παρατηρούσα να τα μαζεύουν σαν ψίχουλα και να τα προσθέτουν στα επιχειρήματα εναντίον μου.

Όμως αυτό είναι το θέμα, κύριε Ρέξαμ. Θα μπορούσα να υφάνω για χάρη σας έναν ιστό με μαλακίες για το πόσο τέλειο, στοργικό, άγιο άτομο είμαι –αλλά θα ήταν αυτό ακριβώς. Μαλακίες. Και δεν είμαι εδώ για να σας πω μαλακίες. Θέλω να το πιστέψετε –το θέλω περισσότερο από οτιδήποτε στον κόσμο.

Σας λέω την *αλήθεια*. Την ανεπιτήδευτη, ωμή αλήθεια. Και μόνο αυτήν. *Είναι* αφτιασίδωτη και δυσάρεστη, και δεν υποκρίνομαι ότι

**Το ονειρεμένο σπίτι τους
θα γίνει ο χειρότερος εφιάλτης της**

Η αγγελία φαίνεται πολύ καλή για να είναι αληθινή: μια θέση εσωτερικής νταντάς με απίστευτα υψηλές απολαβές, την οποία η Ρόουαν δεν μπορεί να αγνοήσει. Όταν φτάνει στην Οικία Χέδερχμπερι, ενθουσιάζεται με το πολυτελές «έξυπνο» σπίτι και με τη φαινομενικά τέλεια οικογένεια.

Εκείνο που δεν γνωρίζει είναι ότι οδεύει προς έναν εφιάλτη –που καταλήγει με ένα παιδί νεκρό και την ίδια στη φυλακή, αναμένοντας να δικαστεί για φόνο.

**Ξέρω ότι δεν με γνωρίζετε,
όμως πρέπει να με βοηθήσετε.
Δεν σκότωσα κανέναν!**

«Ευρηματική αφήγηση... Η Ware κάνει μια απίστευτη ανατροπή στην προτελευταία σελίδα που αλλάζει ριζικά τον τρόπο με τον οποίο πρέπει να ερμηνεύσουμε όλα όσα προηγήθηκαν. Τολμώ να πω ότι θα εντυπωσιαζόταν ακόμα και ο Χένρι Τζέιμς.»

–Washington Post